

- Ez mikor készült? – Közelebb megyek a felém lobogtatott régi fotóhoz. Végig szánkázik a gerincemen egy apró bizsergés, ami mintha évek óta arra várt volna, hogy kiszabadítsák a padlás valamelyik poros dobozából.

- Jóval azelőtt, hogy megismertelek. Vagy tíz éve, valami Dunai kirándulás volt. – Leküzdöm a vágyat, hogy kézbe vegyem, nem is nézem feltűnően sokáig. Folytatom a kabátjaim gondos hajtogatását. Azt mondja, nem sikerült túl jól, ki kéne dobni, ha nekem nem fontos. Próbálom nem túl hangosan nyelni le a torkomba tolakodó gombócot.

- A Papus soha nem értett túl jól a fényképezőhöz. – Ránevetek, bele a szerelmesen rám tekintő szempárba. Mindig így néz, amikor nevetek. Felé nyújtom a kezem. – Add csak, kidobom.

Megállok a konyhában. Megvárom, amíg odafentről újra a költözködés kopogó-csörgő alapzaja hallatszik, és csak ezután merek a képre pillantani. Csak nézem a felismerhetetlenségig mosódott fekete lány-arcot. Mintha a szél is le akarna fújni képről, eltitkolni az egészet. Én is csak onnan tudom, hogy valóban én voltam ez egyszer, hogy még mindig hallom a fülemben, ahogy a szabad hullámok nekicsapódnak a szikláknak. Messze volt a város, semmit nem lehetett hallani, csak a szél kegyetlen zúgását és a szárazföldet nyaldosó víz morajlását. Nevetett, én pedig úgy néztem rá, mintha ő volna az egyetlen szép dolog, amit valaha láttam. Emlékszem, ahogy elkészítette a képet: a középső ujjával nyomta meg a gombot és olyan borzalmasan vicces akcentussal mondta, „csíz!”, hogy a kacagástól el kellett mozdulnom. Így most olyan, mintha valaki más lett volna ott vele akkor, két évvel ezelőtt.

A mi furcsa keverék-nyelvünkön beszélgettünk, amint tovább sétáltunk. Mindketten csak a saját nyelvünket beszéltük, hát ezekből meg a más nyelvekből rajtunk ragadt szavakból tákoltunk magunknak egy sajátot. Jobb is volt így. Ez csak a miénk volt. Máskor mindig jót mulattam ezen a különös csacsogáson, de most nem lehetett. Akkor még egyszer, utoljára megállt velem szemben és kért, hogy menjek vele haza, hogy ott majd boldogabbak leszünk bárkinél. Csak a jegygyűrűmre néztem és alig láthatóan megráztam a fejem.

Három nappal később a fotót egy jegenyére tűzve találtam. Kihúztam belőle a rajzszoget, a tenyerembe fektettem és azt mondtam magamnak „talán egyszer”. Már csak én álltam ott a parton, meg a koraőszi szél. Most itt vagyok: 45 évesen, hallgatom egy férj neszezését. Talán egyszer ő is tud majd olyan szép lenni.